

husarbejde. Det var en Polak, som vilde have lidt Fløde i sin Kaffe om Morgen, og saa gik han ud paa Marken og malkede en Ko. Den Mælk eller Fløde, han her ved fik, repræsenterede et Beløb af 10 Øre eller saa. Han havde ogsaa taget et Æble ved Indhøstningen af Æbler i Haven, og senere paa Aaret, da de indhøstede Æbler skulde bringes paa Loftet, havde han taget et Par Æbler, som vare stødte eller delvis massakrerede. Herfor blev han, som ikke tidligere var straffet, idømt 8 Maaneders Forbedringshusarbejde. Jeg nævner et andet Tilfælde, ligeledes meget karakteristisk: En Tjenestepige har ladet en arbejdsløs Veninde bo hos sig paa en Loftsetage. Værelset, hvori de bo, er omgivet af Pulterkamre, hvori der findes blandt andet Maskeradetøj. De to Piger, som skulde paa Maskerade, forsynede sig med en grøn Havfruedragt og en Zigøjnerdragt, hvis Værdi beløb sig til i alt 8 Kr. Herfor bleve begge idømte 8 Maaneders Forbedringshusarbejde. Fængselsdirektionen og Justitsministeren benaadede dem, men det er overordentlig tvivlsomt, om man var gaaet dertil, hvis der ikke havde været Fængselsnød. Denne kan altsaa være godt for noget, den aabenbarer en anden Nød, Retsnøden, den aabenbarer, at vor Lovgivning rummer en Række Bestemmelser og Paragraffer, som ere uførenelige med vor Tid, med Billighed og Retfærdighed, saa at jeg tror, at det vilde være rigtigere at tale om Retsnøden i Stedet for om Fængselsnøden og at søge at afskaffe den Mangel paa virkelig god Billigheds- og Retfærdighedsfølelse, som raader i vort Samfund, og som man synes fra alle Sider at være enig om er til Stede. Jeg hørte ingen af de Herrer, som vare til Stede ved det Møde — det var Dommere i de forskellige Instanser og Overretssagførere — nedlægge Indsigelse imod det meget stærke Angreb, Fængselsdirektøren rettede paa hele vor Straffelovgivning. I Virkeligheden stod Fængselsdirektøren ved den paagældende Lejlighed og spillede Halløj med Dømmermyndigheden paa en forstandig og udmærket Maade, og den hele Forsamling sad i Latter over flere af de groteske Eksempler, han nævnedes paa Dommere omkring i Landet, Dommere, som det har kostet Samfundet umaadeligt at uddanne til det, de ere, og som sidde og blade i deres Lov omhyggeligt; hele Retsmaskineriet er i Bevægelse, Straffangerne hendside i Uger eller Maaneder i Arresten, Betjente ere beskæftigede med at passe paa dem, det koster betydeligt, og saa drejer det

sig om en Sag, som ikke er værd at rejse sig ret op for.

De ærede Medlemmer, som kende lidt til min parlamentariske Virksomhed, vide, at jeg holder meget af at komme med en lille Afbrydelse en Gang imellem. Jeg turde ikke gøre det ved den paagældende Lejlighed, men jeg havde den største Lyst til under Fængselsdirektørens Foredrag at sige, da han nævnedes Arbejdsgivere, som havde henvendt sig til Politiet og meldt Polakker og Tjenestepiger; lad os faa Navnene, frem med Navnene, i Bladene med dem! Jeg tror, det vilde være formaalstjenligt, saaledes at vedkommende kunde faa at vide, at det var ikke en Virksomhed, man satte Pris paa. Det var vist i det hele taget ikke af Vejen, om Politiet viste lidt mindre Hensyntagen til de mange Anmeldelser, der fremkomme. Jeg tænker ikke mindst paa København, hvor der hver eneste Dag i mindst 100 Huse er Spektakler mellem Beboerne. De løbe til Politiet, der affattes Rapport, Folk slæbes i den offentlige Politiret, og begge Madammer eller Mænd idømmes Bøder, og derved fremkommer Fængselsnøden i de københavnske Fængsler. Tog man lidt mere fornuftigt paa de Ting, vilde man sikkert, uden at vi behøvede at bygge nye Fængsler, kunne fjerne en Del af Fængselsnøden. Jeg staaer netop her med et Blad fra Holbæk, hvorefter en Forstander for et Børnehjem i et Foredrag, han har holdt herinde i Værgeraadsforeningen, siger — jeg skal med Formandens Tilladelse oplæse en 3—4 Linier af det —: „Jeg har løjet, stjaalet, lavet Gadedrengestreger og kendt alskens forskelligt ondt; men jeg levede under Forhold, der bevirkede, at jeg ikke kom i Konflikt med Loven.“ Og han tilføjer: „det samme vil vist hver af de tilstedeværende erkende om sig selv.“ Dette viser, at der i vort Samfund er overordentlig mange Forbrydelser, der ikke komme til Offentlighedens og Rettens Kundskab. Intet vilde være rimeligere, forekommer det mig, end at søge at bringe vore Love og Politivedtægter i nogen Grad i Overensstemmelse med den offentlige Mening, som har dannet sig, og som ikke holder af at faa Bagateller frem, som ikke forurolige Offentligheden, og ikke vil have det store Retsmaskineri sat i Bevægelse i den Anledning.

Som sagt, det glæder mig, at Justitsministeren har taget Hensyn til de Ønsker, som jeg og mit Parti fremsatte, om at skride til en omfattende Benaadning af